

nemlig de organiserede Landboforeninger Landet over. Jeg vil dog, da jeg for mit Vedkommende ud fra min praktiske Virksomhed har nogle Betænkkeligheder ved forskellige af de Ændringer, der er foreslaaet, udtale min Glæde over, at det i Bemærkningerne saa stærkt er præciseret, fra hvilken Side disse Krav er kommet, idet jeg mener, at hvis Gennemførelsen af disse Ændringer eventuelt skulde faa uheldige Følger, maa Ansvaret i nogen Maade komme til at hvile paa dem, der saa stærkt har krævet dette gennemført.

Naar man gennemlæser de Bemærkninger, som ledsager Forslaget, forekommer det mig, at man faar Indtryk af, at den højtærede Landbrugsminister ikke med overstrømmende Begejstring er gaaet med til at foreslaa disse Ændringer, idet den første Halvdel af Bemærkningerne synes mig at være noget i Retning af et Forsvar for den nuværende Ordning. I saa Henseende peger jeg paa den Oplysning, som findes straks i Begyndelsen, at de nugældende Bestemmelser er bygget paa de Bestemmelser, der gælder i Norge og har virket dér siden 1907, og om Forholdene deroppe staa der udtrykkelig, at Bestemmelserne i den forløbne Tid har vist sig meget formaals-tjenlige. Overfor det staaer den anden Oplysning, at vore Bestemmelser herhjemme kun har været gældende siden 1920, og i sin Forelæggelsestale udtaler Landbrugsministeren ogsaa, at det kan være vanskeligt at udtale sig om, hvorledes disse Bestemmelser har virket, men føjer dog til, at de veterinære Myndigheder i det hele og store har udtalt, at de har virket heldigt; og saa kommer der en Bemærkning, som forekommer mig ikke at være uden Interesse, idet det anføres, at Loven kun har været overholdt meget mangelfuldt i de tre første Aar, 1920, 1921 og 1922, men at man har ment, at i det sidste Aar er det gaaet bedre, det er, ligesom Loven har faaet mere Betydning og har vundet mere Forstaaelse ude i Befolkningen. Senere hen udtaler den højtærede Landbrugsminister, at han mener, at Bestemmelserne har virket i den rigtige Retning og bidraget til at hindre Smittens Udbredelse for denne Sygdoms Vedkommende.

Som et Slags undskyldende Moment for Fremsættelse af dette Forslag er disse Bemærkninger fremsat, at Loven har virket mangelfuldt i de tre Aar, men nu er det bedre. Det forekommer mig, at Konklusionen af disse Udtalelser i Virkeligheden er blevet det modsatte af den, som Logikken vilde fordre, idet man uvilkaarlig vilde sige, at naar Loven ikke har virket i sin fulde

Udstrækning, naar man har Erfaringer fra Norge, hvor man har praktiseret Bestemmelserne gennem mange Aar, og herhjemme Erfaringer for, at det nu gaar i den rigtige Retning, saa vilde det maaske være rigtigere at se Tiden an lidt endnu, inden man gav sig til at gennemføre Ændringer.

Naar man imidlertid har ment at burde foreslaa disse Ændringer ud fra den Betragtning, at de vil bidrage til, at Loven kommer til at virke mere i Overensstemmelse med det praktiske Landbrugs Krav, og disse Bestemmelser kun tager Sigte paa Landbrugets Krav og Interesse, idet den omhandlede Interesse er en Sygdom, som kun har Interesse for Kreaturejere, mener jeg, at man kan tage noget Hensyn til de Ændringer, der kræves, og i alle Tilfælde her fra Rigsdagens Side tage dem op til nærmere Overvejelse.

Jeg indrømmer, at der findes Grund til hurtigst muligt at faa slettet den Bestemmelse, som staaer i den nuværende Lov og som er karakteriseret gennem Ordene: „findes Grund til at antage“. Det har været en meget uheldig Bestemmelse, og en Bestemmelse, som jeg meget gerne vil være med til at faa ud af Loven. Og lige saa uheldigt har det været, at man tidligere kunde diagnostisere denne Sygdom paa et saa ringe Grundlag, som Tilfældet har kunnet være, et Forhold, der jo blev omtalt allerede i Foraaret, da vi i anden Anledning havde Loven om de smitsomme Sygdomme til Behandling. Jeg vil gerne her benytte Lejligheden til at takke den højtærede Landbrugsminister, fordi han udsendte Cirkulæret af 4. Maj, hvorigennem vi har faaet mere Sikkerhed for Fastslaaelsen af denne Sygdom. Men da vil jeg for øvrigt ogsaa have Lov til at sige, at det forekommer mig, at man samtidig med Udsendelsen af dette Cirkulære har taget Brodden af disse Ord: „findes Grund til at antage“.

Ser vi paa de enkelte Bestemmelser, som foreslaas ændret, og som man altsaa fra Landbrugets Side kræver ændret, ja, saa er jeg ikke helt sikker paa, om man helt har tænkt til Bunds Konsekvenserne af, at man gennemfører disse Ændringer. Hvad angaar Dyrskuerne, er Forholdet det, at det nu er forbudt at føre saadanne smittede Dyr til Dyrskue. I Forslaget foreslaas dette ændret hen til, at det nu skal være tilladt. Dette kan selvfølgelig ses fra forskellige Synspunkter, men jeg vil for mit Vedkommende fremdrage det Synspunkt, at det er ingen Hemmelighed, at Lysten til og Interessen for at fremstille Dyr paa Dyrskuer i de sidste Aar har været noget af-